

CUPRINS

Bradul	4
Cel mai frumos trandafir	18
Lumânările	23
Ce spune raza de soare	29
Condeiu de fier și călimara.....	33
Amnarul fermecat.....	38
Privighetoarea.....	50
Ghiocelul	67
Marele Șarpe-de-mare.....	75
Fetița cu chibrituri	91

BRADUL

În mijlocul unei păduri, într-un loc luminat de soare, creștea un brad mic. În jurul lui se aflau o mulțime de tovarăși mai în vârstă și prin urmare mai mari decât dânsul: brazi înalți și ștejari groși.

Cea mai mare dorință a bradului cel mic era să-i ajungă în înălțime pe vecinii săi; dorința aceasta îl frământa așa de mult încât nici nu mai lua în seamă soarele cel strălucitor și cerul albastru; copiii din vecinătate cari culegeau fragi și zmeură sărind și cântând treceau pe dinaintea lui fără să îi vadă.

Adeseori, după ce culegeau poame destule, veneau de se așezau lângă el și ziceau:

— Cât e de drăguț și de frumos pomișorul ăsta, micul!

Dar lui, în loc să-i placă, vorbele acestea îl necăjeau și mai mult.

CONDEIUL DE FIER ȘI CĂLIMARA

e lucrări pot ieși dintr-o călimară!
Acest cuvânt l-ați fi putut auzi dacă v-ați fi aflat într-o zi în odaia de lucru a unui poet mare. Pe masă era o călimară frumoasă și ea vorbea așa către condei, briceag și celelalte lucruri de pe *scriitor*¹.

— Da, multe și minunate lucrări ies din călimări, urmă călimara. Ce de frumuseți n-am văzut eu ieșind din sânul meu! Și câte nu vor mai ieși! Toate creațiunile poetului, toate figurile așa de vii, simțămintele fragede arătate în versuri așa de grațioase, descrierile frumoase ale naturii, toate pornesc de la mine. Dar ce e și mai minunat e că eu nu cunosc deloc natura, vasăzică este în mine un instinct admirabil. Și iată cavalerii eroici, călări pe armăsari de mănâncă foc; castelanele încântătoare despre care se pomenește în cea din urmă poemă

¹ scriitor – masă de scris, birou (*n. ed.*)

a omului care e însărcinat să estragă comorile din mine, toți au ieșit din mine și vă încredințez că eu produc aceste minuni, fără să cuget la nimic. Nu e oare rar lucrul acesta?

— Ai dreptate, întrerupse condeiu, când zici că nu cugeți la nimic. Dacă ai cugeta cât de puțin, ai înțelege că rolul tău e numai să dai cerneala cu care se scriu pe hârtie ideile ce sunt în mine. Condeiu scrie, draga mea. Odinioară, când nu se născocise cerneala, scria strămoșul meu *stilul*¹. Ce se zice de scriitorii mari? Că au stil sublim, mișcător. De altu' se zice: „Are un condei minunat“. Cine pomenește de călimară?

— Stai, stai, dragă, răspunse călimara, te iert că mă insultă, căci n-ai experiență, ești copil. De când ai intrat în lume? Abia de o săptămână și nu mai ești bun; mâine-poimâine te aruncă și pune altul în locul tău. Ești numai o unealtă, dragă; la câte ca de alde tine nu le-am dat eu din admirabila mea cerneală? Unele erau de pană de găscă, altele de oțel. Pe toate le-am avut în slujbă la mine și o să mai am multe de aci încolo. Nu mi-e mie de aia, dar aș vrea să știu ce va mai ieși din mine când va mai lucra poetul.

Condeiu nu mai răspunse, doar scârțâia cu dispreț.

¹ stil – condei de metal sau de os cu care se scria în Antichitate pe tăblițe ceruite (*n. ed.*)

AMNARUL FERMECAT

Pe un drum de țară, un soldat mărșăluia de unul singur: „Un, doi! Un, doi!“ Purta în spate o raniță, iar la șold o sabie, pentru că fusese la război și acum se întorcea acasă. La un moment dat, a întâlnit o vrăjitoare bătrână; era urâtă foc, iar buza de jos îi atârna până la piept.

— Bună seara, a zis ea. Ce sabie frumoasă și ce raniță mare ai... Ești un adevărat soldat. Acum o să ai și bani, oricât de mulți vei vrea.

— Îți mulțumesc foarte mult, vrăjitoare bătrână, a răspuns oșteanul.

— Vezi copacul acesta? a întrebat vrăjitoarea, arătând spre un pom aflat chiar lângă ei. E găunos. Cațără-te până în vârf, unde vei da de o scorbură prin care vei coborî în adâncul arborelui. Am să-ți leg de mijloc o funie, ca să te trag afară când ai să mă strigi.

— Da' ce să fac eu acolo, jos, în copac? a zis soldatul.

— Să aduci bani, a spus vrăjitoarea. Să știi că, odată ajuns jos, vei vedea un gang mare, plin de lumină. Acolo

ard peste o sută de lămpi. Și ai să mai vezi trei uși. Poți să le deschizi pe toate; cheia se află în broasca primei uși. În prima cameră este o ladă mare, pe care stă un câine; are doi ochi cât două cești de ceai, dar ție să nu-ți pese. Îți dau șorțul meu cu carouri albastre, pe care poți să-l întinzi pe jos; iei câinele, îl pui pe șorț, deschizi lada și-ți iei bani, cât vrei. Sunt toți de cupru; dacă vrei însă de argint, du-te în camera următoare; numai că acolo se află un câine cu doi ochi mari cât roțile de moară; dar ție să nu-ți pese. Pune-l pe șorțul meu și ia-ți bani. Dacă vrei să ai aur, poți să ai și bani de aur cât poți să duci, intră în a treia cameră. Dar câinele care stă aici pe ladă are doi ochi mari cât Turnul Rotund. Este un dulău adevărat, crede-mă. Dar ție să nu-ți pese. Pune-l numai pe șorțul meu și nu-ți va face nimic. Să-ți iei din ladă aur cât vrei.

— Că bine grăiești, a zis soldatul. Dar ție ce-ți iese din treaba aceasta, zgrițuroaico? Că și tu vrei, de bună seamă, să primești ceva.

— Eu nu vreau nici măcar un *skilling*¹. Pentru mine să aduci numai *amnarul*² vechi, pe care l-a uitat bunica mea când a fost ultima dată acolo.

¹ *skilling* – veche unitate monetară scandinavă (*n. ed.*)

² *amnar* – unealtă de oțel folosită, împreună cu cremenea, pentru aprinderea focului